

عنوان مقاله:

ارائه الگوی عملیاتی ارزیابی پایداری موسسات آموزش عالی: مورد مطالعه دانشگاه تهران

محل انتشار:

فصلنامه پژوهش های رهبری و مدیریت آموزشی، دوره 3، شماره 10 (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 33

نویسندگان:

عماد ملکی نیا - دانش آموخته دکتری تخصصی مدیریت آموزش عالی دانشگاه تهران.

عباس بازرگان - استاد دانشکده روانشناسی و علوم تربیتی دانشگاه تهران.

صدیقه فیضی - دانش آموخته کارشناسی ارشد برنامه ریزی، مدیریت و آموزش محیط زیست دانشگاه تهران.

خلاصه مقاله:

پایداری در آموزش عالی رویکردی نسبتاً جدید است که به دنبال استقرار و کاربست اصول و مفاهیم توسعه پایدار در دانشگاه ها و موسسات آموزش عالی است. ارزیابی پایداری در پی سنجش میزان همسویی استراتژی ها و برنامه های آموزشی، پژوهشی، خدمات تخصصی و فعالیت های پشتیبانی دانشگاه ها با اصول و مفاهیم توسعه پایدار است. لذا هدف تحقیق حاضر، شناسایی عوامل و ملاک های پایداری موسسات آموزش عالی و ارزیابی وضعیت پایداری دانشگاه تهران است. برای انجام این تحقیق، از روش آمیخته اکتشافی استفاده شده است که در بخش کیفی روش تحقیق گروه کانونی و مصاحبه انفرادی و در بخش کمی روش تحقیق توصیفی-تحلیلی به کار گرفته شده است. برای انتخاب نمونه، در بخش کیفی از روش نمونه گیری غیراحتمالی هدفمند و در بخش کمی از روش نمونه گیری طبقه ای متناسب استفاده گردید. نتایج تحقیق در بخش کیفی نشان می دهد که عوامل اصلی ارزیابی پایداری دانشگاه شامل: آموزش، پژوهش، ارائه خدمات تخصصی، سیستم حکمرانی دانشگاه، سیستم مدیریت زیست محیطی، سیستم تامین مالی دانشگاه هستند. به منظور ارزیابی وضعیت پایداری دانشگاه در عوامل فوق، در مجموع 34 ملاک و 81 نشانگر شناسایی گردید. نتایج تحقیق در بخش کمی نشان می دهد که از دیدگاه اعضاء هیات علمی و دانشجویان تحصیلات تکمیلی، وضعیت دانشگاه تهران در عوامل و ملاک های پایداری به صورت معنی دار پائین تر از وضعیت مطلوب قرار دارد. ضمناً نتایج تحلیل داده های تحقیق نشان می دهد که بین دیدگاه اعضاء هیات علمی و دانشجویان تحصیلات تکمیلی در خصوص وضعیت پایداری دانشگاه تهران تفاوت معنی داری وجود دارد.

کلمات کلیدی:

توسعه پایدار، آموزش عالی، ارزیابی پایداری، دانشگاه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/885351>

